

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Exercitia S. P. Ignatii Via Ad Salutem Et Perfectionem
Propriam & alienam, Tuta & perpetuo tenenda**

Ignacio <de Loyola>

Hildesii, 1713

VD18 13664689

Meditatio secunda De Rerum Prosperarum Usu Ad Finem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60348](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60348)

Tertiò. Quia idem est Dei in me
amor statuentis finem, & dantis
media; quia ab his pender mea
felicitas.

Meditatio secunda

DE RERUM PROSPERARUM USU

AD FINEM.

Oratio preparatoria pro more

Preludium primum: Vide Deum statuentem co-
ram Adamo, res creatas ut videret, *quid vocaret*
ea. Gen. 2. Ita & tu vide, quid de rebus creatis
sentire debeas, quid agere.

Preludium secundum. Petitio gratiæ, quâ de
creatis rebus prosperis imprimis sic statuamus,
ut felicitatis, & finis non sint remora; sed adju-
mentum magnum.

Intellectus.

Punctum primum.

Memoria videt quænam sint
hujusmodi prospera: Divi-
tiæ & rerum possessio, hominum
æstimatio, amor, favor, obse-
quium, oblectamenta sensuum,
& commoditas, &c.

Intellectus expendit quid sint
prospera omnia per se sola: *nihil.*
Nihil debitum aut congruum

Voluntas.

(a) *Gratias ma-*
gnas Deo pro isto
divino lumine, &
detecto pernicioso
errore, quo ma-
gnum quid poni-
mus in rebus pro-
speris. Magnus
horum omnium
despectus, & nau-

turæ

Intellectus.

tuæ summæ vilitati, miseræ, malitiæ, Conf. d. 1. (a) *Nihil illius boni, quod solum est omne bonum, & finis est, d. 1. m. 2. Deus: Nihil ad beatitudinem Dei, & tuam. d. 1. m. 1. Nihil boni puri; quia mixta malis & miseriis: Nihil boni certi: quia nec in potestate hominis sunt, nec permanentia: Nihil boni honesti, præsertim carnalia; quia dedecent animam ad altiora natam: fœnum, bovem non hominem decet: carnalia vel ipse Dæmon se inferiora ducit & indigna. Nihil boni delectabilis; quia caruit illis ab æterno Deus, nec tamen infinitè beatus esse desiit; tua, & Dei eadem est beatitudo, & deliciæ æternæ. Nihil sunt boni utilis; quia naturalia omnia excogitabilia ad minimum gradum gratiæ, & gloriæ supernaturalis valent nihil. Nihil sunt ipsius Dei æstimatione, quia maxima, & optima donat sæpe inimicis, & damnandis, Lucifero reliquit. (a) *Nihil, quia, nihil fuerunt: aliquando nihil erunt. Nihil suâ duratione comparatâ**

Voluntas.

sea, & horror præ divinis, & supernaturalibus Exinatio, & annihilatio horum omnimoda in animo tuo tanquam non sint.

(b) *Dolor & Confusio quod huic periculoso & pernicioso nihilo postposueris toties finem tuum & ipsum Deum atque etiam hætenus ad*

Intellectus.

ad æternitatem. *Nihil* compara-
ta ad bonorum æternorum ex-
cellentiam, & æternitatem. *Ni-*
hil ad evadendum infernum:
Nihil pro felici morte, & judi-
cio. *Nihil* comparatione Dei,
& divinorum. *Nihil* denique ad
explendam capacitàtem & desi-
derium animæ solo Deo satian-
dæ. Ipsa Christi pulcherrima
humanitas & B. V. non satiaret
in æternitate animam, sed solus
Deus; multò minùs ista vilia.
Nihil porrò sunt secundùm om-
nes veritates & ad fructum die-
rum sequentium. Quanquam
verò magnum aliquid essent bo-
na creata: dignus tamen est
Deus, & finis, cujus causâ meritò
spernas reliqua omnia, & ma-
xima (a)

Conclusio practica ex S. Igna-
tio: *Quapropter* debemus absque
differentiâ nos habere circa res
creatas.

Nihil nullum meretur affe-
ctum, æstimationis, complacen-
tiæ, gaudii, desiderii, spei; nul-
lum timorem jacturæ, imò né
memoriam, aut cogitationem

Voluntas.

tam agrè vix un-
quam purè ab illis
animum, affectum
& *studium* avèl-
las.

Abdicatio nunc
denique omnium.

E

ad

Intellectus.

ullam, aut dolorem &c. illo momento non es dignus altioribus, & divinis quo teneris ab hisce vilibus.

Reflexio &c (b)

Punctum secundum.

MEMORIA proponit; quòd prospera per se adiaphora nunquam conferant ad consecutionem finis, ideòque à Deo mittantur, vel eligenda sint.

Intellectus considerat: quòd etiam tunc nullam habeant in se bonitatem finis & beatitudinis, sed solius medii; tum per se, tum Dei voluntate. Manent proinde in se nihil, & merum nihil. Omnia informia sunt; finis est omnium forma: & si Dei voluntate usurpanda sint; tantum aut depravant, & inficiunt, aut deprimunt valorem, puritatemque actionis, quantum illis, & non fini aut propter finem tribuitur affectus.

Conclusio practica etsi utendum sit Creaturis, nullo in illis hærendum est affectu, gaudii, satisfactionis. Hæc sit in solo

Voluntas.

Atque omnis amoris, affectus, studii, estimationis ac vel cogitationis de illis, nisi uti fini serviant.

Timor, ne unquam amplius ab illis à Deo, & sint abstraharis.

Petitio magna in omnia momenta gratia.

Propositum.

Deo

Intellectus.

Deo, & ejus obsequio. Sicut in æternâ vitâ, ita & in hâc, abhorrendum potius. In mediis, solus & semper amandus est finis, sic dives potest esse pauper spiritu.

Reflexio, &c.

Punctum Tertium.

Memoria proponit, quòd prospera, & eorum usus aliquando obsit, non planè fini, sed perfectiori consecutioni finis. Aliquando obsit, & sit cum peccato veniali conjunctus: Aliquando cum mortali: semper sit res lubrica.

Intellectus considerat: quòd utroque modo usus rerum, aut malum sit, aut detrimentum tum Deo, & homini. Tantùm malum, quanta est erga Deum obligatio prosequendi illum finem. Tantùm malum, quàm bonæ in nos voluntati Dei repugnat finem proponenti; tantùm detrimentum, quanto bono privat in tempore, & æternitate Deum, & hominem. Malum secundùm omnes veritates, & fructum dierum sequentium. Hoc habes in

E 2

Voluntas.

(b) Tantò ma-

ior omnium prosperorum horror, tuga, dolor de eorum contestatione.

Abdicatio, Timor, petitio, propositum, quanto plus in se continent mali, aut detrimenti, aut periculi, & semper.

Deo

Intellectus.

Deo in æternum, ad gloriam Dei, quo nunc cares propter Deum: hoc cares in æternum, & tantum carebis Deo, quantum nunc perperam habes.

Quo cares, imò quod perit hic, non perit tibi in Deo, uti nec deo perit. (b)

Conclusio practica, ex S. Ignatio: unde sequitur abstinendum eatenus esse &c. Optimus usus creaturarum laudare, amare in omnibus Deum. Carere propter Deum.

Reflexio pro more &c.

Voluntas.

Colloquium.

Pater & Ave.

Meditationis secundæ Compendiū.

Primò. Oportet indifferentem servare animum ab omni affectu ad prospera omnia, *quia nihil sunt in se.*

Secundò. Dum illis utendum est, tamen non affigendus illis affectus, quia actionem inficiunt.

Tertiò. Dum fini obfunt, carendum illis, & abstinendum est, quia summum genus mali, & detrimenti sunt.

Meditatio